

Да ли стратешко партнерство садржи и елементе стратешког – промашаја? Да ли „велика пословна победа“ открива непријатну истину о неспособности и нестручности политичке елите у управљању стратешким ресурсима?

Ово су тренуци славља и опијености због успешне продаје Рударско топионичарског басена Бор па се отвара дилема да ли поклону треба гледати „у зубе“ и питати да ли је посао успешно обављен како се прича. На први поглед продаја Бора може се посматрати као дар с неба јер су бивши и актуелни председник Србије (плус бивши министар рударства) толико дуго и снажно мољали председника Кине да је овај најзад попустио и послао компанију Зиђин као стратешког партнера у Србију са 350 милиона долара да купи 63 одсто РТБ Бор. Сад се само с нестрпљењем очекује да Кинези, дај боже, и формално потпишу уговор о докапитализацији и бизнис плану за наредних шест година.

Стиче се утисак, на упорно инсистирање представника власти, да смо с овом трансакцијом добро прошли, односно да смо Кинезима повољно „утрапили“ једну привредну лешину којој није било спаса. Тако су се у последње две године према компанији РТБ Бор односили државни званичници, поједини економски аналитичари и медији. Истини за вољу, РТБ Бор је својим пословним резултатима и понашањем менаџмента (најпре генералног директора) и заслужио такав однос јавности. Истина је да је држава залегла за Бор, утерала га у УППР (овлашћени ревизор оградил се од достављене документације) и опростила му 900 милиона евра (историјских и фришких) дугова. Ништа се, међутим, после тога није променило у пословању те рударске компаније, наставила је лоше да послује и да прави нове дугове (200 милиона евра). Све је то стварало лош утисак јавности који је појачаван спиновањем о бесперспективности компаније и неопходности њене приватизације, било продајом имовине или докапитализацијом. Председник државе, још док је био премијер, добар део свог радног времена у протекле две-три године провео је у убеђивању кинеског председника да нађе неку компанију из те земље која ће да узме „под своје“ борску олупину од фирме.

Данас, међутим, кад су се појавиле неке нове информације чини се да се судбина РТБ Бор није решавала само „у четири ока“ два председника. И, што је још значајније, показало се да борски произвођач бакра није никаква привредна лешина него у глобалним размерама изузетно перспективна компанија.

